

Turėsiu priimti visas savo puses... net ir tą, kurios labiausiai bijau.

atpildas

NR. 1 *NEW YORK TIMES* BESTSELERIŲ SERIJA

TRACY WOLFF

Óbuolys.

TRACY WOLFF

atpildas

Romanas

Vertė
UAB „Knygų ministerija“

*Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, veikėjai,
vietos ir įvykiai yra autorės vaizduotės vaisius arba išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietas ar asmenis,
gyvus ar mirusius, yra atsitiktinis.*

*Šią knygą skiriu Stefanei.
Ačiū, kad sutikai.*

Apsimetinėk, kol tai tave pražudys

– *Hadsonas* –

Mes visiškai įkliuvome.

Ir jei Greisės išgąščio kupinas veidas ką nors sako, ji irgi tai supranta.

Noriu jai pasakyti, kad viskas bus gerai, bet tiesa ta, kad aš pats bijau. Tik ne dėl tų pačių priežasčių kaip ji ir dar nesu pasiruošęs apie tai kalbėti.

Šiuo metu ji sėdi ant mano sofos priešais židinių šlapiais po dušo plaukais, mirgančioje šviesoje blizgančiomis garbanomis. Ji vilki mano marškinėlius ir mano sportines kelnės, užraitytas iki kelių.

Ji niekada nebuvo gražesnė.

Arba labiau bejėgė.

Mane grasina užvaldyti baimė, net kai sau sakau, kad ji nėra tokia bejėgė, kaip atrodo. Net kai sau sakau, kad ji gali ištverti viską, ką mūsų suknistas pasaulis gali jai iškrėsti.

Viską, išskyrus Kyrą.

Jei ką nors ir sužinojau apie savo tėvą, tai kad jis niekada nesustos, kol negaus tai, ko nori. Ir jam nusispjaut į pasekmes.

Nuo šios minties man sustingsta kraujas.

Per visą savo varganą gyvenimą niekada nieko nebijojau – nei gyventi, nei mirti. Bet kai atsirado Greisė, dabar gyvenu nuolatinėje baimėje.

Bijau, kad ją prarasiu, ir jei tai įvyks, ji nusineš su savimi šviesą. Žinau, ką reiškia būti šešėlyje, – visą savo prakeiktą gyvenimą praleidau tamsoje.

Ir nenoriu grįžti atgal.

– Ar galiu... – atsikrenkštęs pradėdau iš naujo: – Ar galiu atnešti tau atsigerti? – paklausiu, bet Greisė neatsako.

Nežinau, ar ji mane girdi, nes toliau žiūri į savo telefoną, nenorėdama praleisti nė vieno žodžio apie Flintą. Prieš dešimt minučių atvyko specialistas jį apžiūrėti, ir kol sužinosime, ar jam įmanoma išsaugoti koją, turime laukti. Žinau, ji nori būti ligoninėje su juo – mes visi to norime, – bet kai jis paprašė privatumo, negalėjome pasakyti *ne*.

– Tiek to. Gerai. Užtruksiu tik keletą minučių, – pasakau jai, nes ne tik jai reikėjo dušo.

Ji vis dar neatsako. Įdomu, ką ji galvoja? Ką jaučia? Nuo tada, kai grįžome į mokyklą ir suprato me, kad Kyras mus apgavo ir pagrobė visus mokinius, kol kovojome saloje, ji ištarė tik keletą žodžių. Norėčiau žinoti, kuo galėčiau jai padėti. Kaip pasiekti ją, kol viskas ir vėl nesugriuvo?

Nes tai įvyks. Tai įrodo Kyro naujos bauginančios sąjungos. Taip pat ir jo drąsus galingiausių pasaulio paranormalių vaikų pagrobimas. Jam nebėra kito kelio. Jam nelieta nieko kito, kaip tik *viską* sunaikinti.

Nenorėdamas palikti Greisės vienos sėdėti tyloje, nueinu prie savo plokštelių kolekcijos ir perverčiu albumus, kol mano pirštai užkliūna už Ninos Saimon. Ištraukiu vinilo plokštelę iš dėklo, padedu ją ant patefono ir paspaudęs mygtuką laukiu, kol adata pasisukusi nusileidžia su aiškiu statiniu triukšmu, kol Ninos balsas užpildo tylią erdvę. Pritildau garsą, kad muzika skambėtų labiau kaip fonas, paskutinį kartą pažvelgiu į Greisės nejudančią figūrą, apsisuku ir įeinu į vonios kambarį.

Atsižvelgiant į tai, kiek turiu nuplauti kraujo, žiaurumų ir mirties pėdsakų, nusiprausiu taip greitai, kaip tik įmanoma įsivaizduoti. Beveik taip pat greitai ir apsirengiu.

Nežinau, kodėl skubu, nežinau, ką bijau rasti, kai...

Mano širdies plakimas sulėtėja, kai pamatau Greisę ten, kur ją ir palikau. Ir pagaliau sau pripažįstu: priežastis, kodėl nenorėjau išleisti jos iš akiračio, yra ta, kad bijau, jog ji supras suklydusi pasirinkdama mane.

Ar ši baimė neracionali, turint omenyje, kad ji man pasakė, jog mane myli? Kad pasirinko mane, net ir esant visoms aplinkybėms, net ir žinodama, kokia našta yra mano dovanos? Be abejo.

Ar tai padeda man atsikratyti baimės? Toli gražu.

Tai jos galia man, galia, kurią ji visada turės.

– Ar yra kokių nors žinių apie Flintą? – paklausiu, paimdamas butelį vandens iš šaldytuvo kampo ir nunešdamas jai.

– Grupės pokalbiuose dar nieko nėra.

Ketinu jai paduoti vandenį, bet kai ji nepaima jo iš mano ištiestos rankos, nueinu prie kitos sofos pusės ir atsisėdęs šalia jos pastatau butelį ant stalo priešais mus.

Tada ji atsisuka nuo ekrano ir žudydama mane savo sužeistu žvilgsniu sušnabžda:

– Myliu tave.

Ir mano širdis vėl pradeda plakti.

Ji atrodo tokia rimta, pernelyg rimta, net šiek tiek beviltiška. Todėl padarau tai, ką ir visada, norėdamas ją ištraukti iš minčių: paerzinu, šį kartą fraze iš mūsų mėgstama filmo:

– Žinau.

Kai lėta šypsena paliečia jos akių kampučius, suprantu, kad pasielgiau teisingai. Prisitraukiu ją sau ant kelių, mėgaudamasis jos prisilietimu. Žvilgtelėjęs žemyn pirštu perbraukiu žiedą, kurį jai padovanojau, prisimindamas tą dieną duotą priesaiką, drebantį įsitikinimą savo balse, kai ištariau tuos lemtingus žodžius, ir man ima spausti krūtinę.

– Žinai, – sako ji, atkreipdama mano žvilgsnį į save, – tu sakei, kad jei kada nors atspėsiu, kokį pažadą davei, tu man pasakysi. Manau, aš atspėjau.

Pakeliu vieną antakį.

– Iš tikrųjų?

Ji linkteli galva.

– Tu pažadėjai man visą likusį gyvenimą nešti pusryčius į lovą.

Nusijuokiu.

– Abejoju. Rytais esi tikra išdykėlė.

Regis, po visos amžinybės jos veidą nušviečia pirmoji tikra šypsena.

– Ei, tai *panašu* į mane.

Tada ji juokiasi iš savo pačios pokšto, ir aš negaliu susilaikyti neprisijungdamas prie jos. Po galais, kaip *malonu* vėl matyti ją besišypsančią.

– Žinau... – tęsia ji, apsimiesdama, kad svarsto alternatyvas. – Tu pažadėjai leisti man laimėti kiekvieną ginčą?

Iš tokio žaismingo pasiūlymo juokiuosi iš visos širdies. Ji mėgsta su manimi ginčytis. Ir *paskutinis* dalykas, kurio ji norėtų, tai kad aš pasiduočiau ir leisčiau jai daryti tai, ką ji nori.

– Mažai tikėtina.

Tada ji sustingsta ir mirkteli man.

– Ar kada nors man pasakysi?

Ji dar nėra pasirengusi išgirsti, ką pažadėjau dar prieš sužinodamas, kad ji kada nors mane mylės. Todėl pajuokauju:

– O kur tada būtų smagumas?

Ji vaizduoja, kad trenkia man į petį.

– Vieną dieną aš iš tavęs tai išgausiu, – savo švelnia ranka ji perbraukia man žandikaulį, jos akys vėl surimtėja. – Juk turiu visą amžinybę spėlioti, ar ne, antroji puse?

Tai mane uždega.

– Aš tave myliu, – sušnabždu ir pasilenkiu, norėdamas paliesti ją lūpomis. Kartą, antrą. Bet Greisė to nenori. Ji ištisia rankas man prieš veidą, jos blakstienos plazdena ant skruostų, ir tai pareikalauja iš manęs visko. Mano kvėpavimo. Mano širdies. Mano sielos.

Abu sulaikome kvapą. Atsilošęs žiūriu jai į akis. Galėčiau amžinai klaidžioti jos šiltų rudų akių gelmėse.

– Aš tave myliu, – sakau jai dar kartą.

– Žinau, – ji erzina, kartodama mano ankstesnius žodžius.

– Tavo kandumas mane pražudys, – sumurmu ir vėl imu ją bučiuoti, o galvoje sukasi mintis, kaip ją pakėlus ir nunešus į lovą. Bet ji sustingsta, ir aš suprantu, kad mano neapgalvotas komentaras apie mirtį jai priminė, mums abiem priminė viską, ką praradome ir dar galime prarasti.

Man vos nesustoja širdis, pamačius, kaip jos akys prisipildo ašarų.

– Atsiprašau, – sumurmu.

Ji greitai papurto galvą, tarsi aš neturėčiau dėl to savęs kaltinti, bet, na, taip nebus. Tada ji su-
kanda lūpą, jos smakras dreba, stengiantis sulaikyti visą viduje juntamą skausmą, ir jau milijardą
kartą noriu suspardyti save už tai, kad būdamas šalia jos visada pirmiausia pasakau, o tik paskui
pagalvoju.

– Brangioji, viskas bus gerai, – sakau jai visiškai suskydęs. Tarsi kaulai, arterijos, raumenys –
viskas tiesiog ištirpsta vienu įkvėpimu, ir man lieka tik tai, koks aš būčiau be Greisės. Tik tuščias,
kraujuojantis apvalkalas.

– Ką galiu padaryti? – klausiu. – Ko tau reikia...

Ji nutraukia mane priglausdama savo mažus, šaltus pirštukus man prie lūpų.

– Luka mirė veltui. Flinto koja, Džeksono širdis, viskas... Viskas veltui, Hadsonai, – ji su-
šnabžda.

Aš vėl pritraukiu ją į savo glėbį, laiku, kol skausmas dėl to, ką mes išgyvenome, persmelkia jos
kūną, o jos drebulys tampa ir mano drebuliu, nes žinau, kad man nebeliko pasiteisinimų.

Šiuo metu, glėbyje laikydamas merginą, kurią myliu, merginą, kurią norėčiau išgelbėti bet kokia
kaina, žinau, kad mano laikas baigėsi. Šalta, skauda tiesa, kurią pastarąją valandą stengiausi igno-
ruoti, smogia man ir atima kvapą.

Viskas dėl mano kaltės.

Viskas. Kiekviena kančia, kiekviena mirtis, kiekviena skausmo akimirka, kurią Greisė ir kiti
patyrė toje saloje, – visa tai yra mano kaltė.

Nes buvau savanaudis. Nes dar nenorėjau jos atsisakyti. Nes buvau *silpnas*.

Visą gyvenimą bėgau nuo likimo, kurio man visada linkėjo mano tėvas, bet dabar suprantu,
kad neturiu pasirinkimo. Jis ateis, ar noriu to, ar ne, ir negaliu nieko padaryti, kad jo išvengčiau. Ne
antrą kartą. Ne kai rizikuojama Greisės laime.

Ir kai pagaliau pasiduosiu savo likimui, bijau, kad jis sunaikins mus visus.

Kartais du teisingi sprendimai veda prie vienos labai didelės klaidos

Noriu būti bet kur, tik ne čia.

Bet kur, tik ne čia, šioje pernelyg šaltoje patalpoje, kurioje tvyro skausmo, kančios ir stipraus antiseptiko kvapas. Šyptelėjusi Hadsonui, atsigręžiu į likusius komandos narius.

– Ką darysim pirmiausia? – Meisė kalba tyliai, bet pusseserės klausimas skambiai nuaidi per suniokotą kliniką, kaip šūvis atsimušdamas nuo tuščių sienų ir sulaužytų lovų.

Tai milijono dolerių vertės klausimas, *milijardo* dolerių vertės klausimas. Ir dabar, stovėdama priešais Meisę ir mūsų draugus, aš neturiu nė menkiausio supratimo, ką atsakyti.

Tiesą sakant, mane ištikęs šokas nuo tada, kai atvykę į Katmerę radome ją išplėstą, krauju aptaškytomis sienomis, suniokotomis patalpomis ir dingusiais visais mokiniais ir mokytojais. O dabar sužinau, kad Flinto kojos išgelbėti nepavyko. Esu sukrėsta, o tai, kad jis taip stengiasi būti stiprus, viską milijoną kartų pablogina.

Dabar, praėjus valandai, po dušo galbūt esu švaresnė, bet vis dar negaliu atsigauti nuo viso to sunaikinimo.

Dar blogiau, kai žiūriu į draugų veidus – Džeksono, Flinto, Rafaelio, Liamo, Bairo, Mekio, Eden, Meisės, *Hadsono* – akivaizdu, jie taip pat sukrėsti, kaip ir aš. Ir atrodo, kad niekas geriau už mane nenutuokia, kas bus toliau.

Bet vėlgi, ką galima padaryti tokiu metu, kai visas pasaulis, kokį pažinojai, žlunga, o tu esi įstrigęs viduryje ir stebi, kaip jis griūna plyta po plytos. Kai kiekvienoje sienoje, kurią kažkiek sutvirtini, lieka plyšys, kad viskas vis tik sugriūtų.

Tai ne pirmas kartas, kai per pastaruosius kelis mėnesius patyrėme netektį, bet nuo tada, kai mirė mano tėvai, tai pirmas kartas, kai mums visiems viskas atrodo tikrai beviltiška.

Net kai buvau viena Ludareso aikštėje, žinojau, kad viskas bus gerai – jei ne man, tai bent jau man artimiems žmonėms. Arba kai kartu su Hadsonu kovojome su milžinais – visada žinojau, kad jis išgyvens. Ir kai buvome Neįveikiamo žvėries saloje, kovodami su vampyrų karaliumi ir jo kariuomene, vis dar jaučiau, kad turime šansą. Vis dar jaučiau, kad kažkaip galime rasti būdą nugalėti Kyrą ir jo nedorą sąjungą.

Ir galiausiai, kai jis pabėgo, mes manėme, kad mums pavyko.

Manėme, kad jei ir nelaimėjome karo, bent jau laimėjome mūšį.

Manėme, kad aukos – labai, labai daug aukų – buvo to vertos.

Kol negrižome čia, į Katmerę, ir nesupratome, kad jokiam kare ir nekovojoje – netgi mūšyje. Ne, tai, kas mums buvo gyvybės ir mirties klausimas, kas mus parklupdė ant kelių ir nubloškė į nevilties bedugnę, visai nebuvo mūšis. Tai buvo tik truputį rimtesnis žaidimas, skirtas užimti vaikus, kol suaugusieji rūpinosi *tikrojo* karo laimėjimu.

Jaučiuosi kaip kvailė... ir nevykėlė. Nes net žinodami, kad Kyru negalima pasitikėti, net žinodami, kad jis turi daugybę triukų savo rankovėje, mes užkibome. Dar blogiau, kai kurie iš mūsų netgi dėl to mirė.

Luka dėl to mirė, o dabar Flintas neteko kojos.

Sprendžiant iš visų žmonių ligoninėje veidų, ne aš vienintelė taip jaučiuosi. Tarp mūsų tvyro kartus kančios ir pykčio mišinys. Jis toks sunkus, kad beveik nelieta vietos jausmams, beveik nelieta vietos *mintims*.

Marisė, mokyklos slaugytoja ir vienintelė Katmerėje išlikusi gyva, ilsisi vienoje iš ligoninės lovų, ant jos rankų ir skruosto vis dar matosi mėlynės ir žaizdos, liudijančios, kaip sunkiai ji turėjo kovoti, kad net vampyriškas metabolizmas jos dar neišgydė. Meisė atneša jai butelį kraujo iš šalia esančio šaldytuvo, ir Marisė prieš gerdama padėkoja linktelėdama galva. Pagalba specialistui, mėginusiam padėti Flintui, akivaizdžiai atėmė iš jos likusias jėgas.

Žvilgtelį į Flintą, sėdintį ligoninės lovos kampe su pakelta į viršų likusia kojos dalimi, matau skausmą, įrežtą veide, kuris paprastai būna plačiai išsišiepęs didele, kvaila šypsena, ir man suspaudžia skrandį. Jis atrodo toks mažas, pečiai susitraukę nuo skausmo ir kančios, kad man tenka suvaldyti kylantį skrandžio turinį. Šiuo metu mane ant kojų laiko tik valios jėga – na, ir Hadsonas, kuris apglėbia mane per juosmenį, tarsi žinotų, kad be jo paramos aš nugriūčiau. Jo apkabinimas, akivaizdus bandymas paguosti, turėtų mane nuraminti. Galbūt taip ir būtų, jei dabar jis nedrebėtų taip pat smarkiai, kaip ir aš.

Tyla tarp mūsų įsitempia kaip širdies styga, kol Džeksonas atsikrenkščia ir prabyla balsu, tokiu pat šiurkščiu, kaip mes visi jaučiamės:

- Turime pasikalbėti apie Luką. Laiko likę nedaug.
- Luką? – paklausia Marisė, jos kimiamame balse girdėti skausmas. – Jis neišgyveno?
- Ne, – Flinto atsakymas toks pat tuščias, kaip ir jo akys. – Jis neišgyveno.
- Mes pargabenome jo kūną į Katmerę, – priduria Mekis.
- Gerai. Jo negalėjote palikti toje Dievo pamirštoje saloje. – Marisė bando pasakyti dar kažką, bet jos balsas užlūžta. Ji atsikrenkščia ir pabando dar kartą: – Bet tu teisy. Laiko liko nedaug.
- Laiko kam? – klausiu, žvilgsniu sekdama Baironą, kuris iš priekinės kišenės išsitraukia telefoną.

– Reikia pranešti Lukos tėvams, – atsako jis, slinkdamas ekranu. – Jis turi būti palaidotas per dvidešimt keturias valandas.

– Per dvidešimt keturias valandas? – pakartoju. – Tai atrodo labai greitai.

– Tai ir *yra* labai greitai, – atsako Mekis. – Bet jei iki to laiko nebus palaidotas kriptoje, jo kūnas subyrės į dulkes.

Atsakymo žiaurumas – šio pasaulio žiaurumas – man užgniaužia kvapą.

Žinoma, galiausiai mes visi virsime dulkėmis, bet kaip baisu, kad tai įvyksta taip greitai. Galbūt net Lukos tėvams nespėjus atvykti čia jo pamatyti. Net mums visiems nespėjus suvokti realybės, kad jis tikrai mirė.

Net nespėjus atsisveikinti.

– Baironas teisus, – tyliai sako Meisė. – Lukos tėvai nusipelnė turėti galimybę atsisveikinti.

– Žinoma, nusipelnė, – sutinka Hadsonas, o nuo jo balso tyla atrodo tarsi pulsuojanti žaizda. – Bet mes negalime sau leisti jiems tai suteikti.

Niekas nežino, ką atsakyti, todėl visi sutrikę tik žiūrime į jį. Negaliu atsikratyti minties, ar teisingai jį išgirdau, ir sprendžiant iš kitų veidų, jie jaučiasi taip pat.

– Turime jiems pasakyti, – pareiškia Džeksonas, ir akivaizdu – jis nėra nusiteikęs diskutuoti šia tema.

– Ką tai reiškia? – nedelsdama paklausia Meisė. Tačiau neatrodo, kad ji pyktų. Tiesiog yra susirūpinusi.

– Jiems reikia laiko, kad galėtų nugabenti jo kūną į šeimos kriptą, – sako Baironas, nustojęs naršyti telefone – arba todėl, kad pagaliau surado Lukos tėvų numerį, arba todėl, kad negali patikėti tuo, ką girdi. – Jei jiems nepaskambinsime dabar, iš jo nieko neliks.

Hadsonas nuima ranką man nuo juosmens ir atsitraukia, o aš, praradusi jo šilumą, nejučia imu drebėti.

– Aš tai žinau, – atsako jis, sukryžiuodamas rankas ant krūtinės. – Bet jie yra vampyrai iš Vampyrų dvaro. Kaip mums žinoti, kad galime jais pasitikėti?

– Jų sūnus mirė, – Flintas virpa iš pasipiktinimo, bandydamas atsistoti.

Negaliu patikėti, kad jis jau stojasi ir juda, bet persimainėliai greitai gyja net ir pačiomis sudėtingiausiomis aplinkybėmis. Džeksonas pasisuka jam padėti, bet Flintas tik mosteli ranka, kad jis *atstotų*, neatitraukdamas žvilgsnio nuo Hadsono.

– Juk nemanai, kad jie palaikys Kyro pusę?

– Ar ši mintis tikrai taip stebina? – Hadsonas atsisuka į Džeksoną emocijų neišduodančiu veidu. – Tu vos išgyvenai paskutinį susidūrimą su *mūsų* tėvu.

– Tai kitoks atvejis, – burbteli Džeksonas.

– Kodėl? Nes tai Kyras? Tu tikrai manai, kad jis vienintelis taip galvoja? – Hadsonas pakelia antakį. – Jei taip būtų, toje saloje nebūtų buvę tiek sumautai daug žmonių, su kuriais reikėjo kovoti.

Tyla tęsiasi, kol prabyla Eden.

– Man skaudu, bet manau, kad Hadsonas teisus, – ji papurto galvą. – Mes nežinome, ar galime pasitikėti Lukos tėvais. Nežinome, ar galime pasitikėti *kuo nors*.

– Jų sūnus mirė, – pakartoja Flintas, įdėmiai žiūrėdamas į Eden. – Jie turi tai žinoti, kol dar yra laiko jį palaidoti. Jei jūs visi per bailūs tai padaryti, aš tai padarysiu. – Įsmeigia į Hadsoną pikta žvilgsnį. – Ar kada nors pagalvojai, kad jei būtum atlikęs savo darbą, mums niekam nieko nereikėtų pranešti?

Aikteliu, nes šie žodžiai trenkia man kaip fizinis smūgis. Akivaizdu, jis turi omenyje Hadsono gebėjimą sunaikinti priešus vien mintimi, ir aš noriu išlieti pyktį ant Flinto už tai, kad jis *pasiūlė* tokį dalyką, jau nekalbant apie tai, kad to tikėjosi, bet taip pat žinau, kad jis kenčia, ir dabar tam ne laikas.

Hadsonas žvilgteli į mane, o aš žvilgsniu bandau jį nuraminti, kad tai ne jo kaltė. Bet staiga jis vėl sutelkia dėmesį į Flintą ir išskečia rankas, lyg nesuprasdamas.

– Aš ten kovojau, kaip ir tu.

– Bet dabar tai ne tas pats, ar ne? – Flintas pakelia antakį. – Elgiesi taip, tarsi būtum viską atidavęs tai kovai, bet mes visi žinome, kad tai nėra tiesa. Kodėl nepaklausi savęs: jei būtų mirusi Greisė, ar mes dabar išvis apie tai kalbėtume, o gal Luka vis dar būtų gyvas?

Hadsonas suspaudžia žandikaulį.

– Tu nežinai, apie ką, po velnių, kalbi.

– Taip, toliau sau tai kartok, – ir sulig tais žodžiais Flintas, atsiremdamas į lovos kraštą, nušokuoja iki kampe stovinčių ramentų, pasikiša juos po pažastimis ir tylėdamas išeina.

Hadsonas nieko nesako. Niekas nieko nesako.

Man suspaudžia krūtinę dėl pasirinkimų, kuriuos jis turi padaryti, dėl lūkesčių, užgriuvusių jo pečius. Lūkesčių, per sunkių, kad *kas nors* galėtų juos pakelti. Ir vis dėlto jis tai pakelia. Visada.

Bet nereikia, kad jis tai turi daryti vienas.

Aš vėl pasislenku jam į glėbį, priglaudžiu galvą prie jo krūtinės, užmerkiu akis ir klausausi ramaus jo širdies plakimo, kol jo pečiai pradeda atsipalaiduoti, kol lūpos švelniai pabučiuoja man plaukus. Tik tada atsidūstu. Jam viskas bus gerai. *Mums* viskas bus gerai.

Bet kai atveriu akis, mano žvilgsnis nukrypsta į mūsų draugus, ir man užgniaužia kvapą.

Gailestis. Pyktis. *Kaltinimas*. Jose atsispindi viskas. Ir nukreipta į Hadsoną ir mane.

Tada suprantu, kas yra tikroji Kyro pergalė šiandien.

Mes susiskaldę.

Vadinasi, mums vėl visiška subinė.

Aklavietė ir sprendimas

Ordinas persigrupuoja – visi sustoja Džeksonui už nugaros, kai šis atsiduria priešais Hadsoną. Jų veiduose atsispindi tamsūs jausmai. Mano skrandis greitai ir nemaloniai apsiverčia. Tai vis labiau primena Laukinių Vakarų dvikovą, ir aš nė neketinu patekti į kryžminę ugnį. Arba stebėti, kaip kas nors kitas į ją patenka.

Todėl žengiu į tuščią erdvę tarp Džeksono ir savo antrosios pusės. Hadsonas nepatenkintas suurzgia, bet nemėgina manęs sustabdyti. Svarstau, ar ginti Hadsono sprendimus mūsų lauke, bet galiausiai nusprendžiu, kad pirmiausia turime sutelkti dėmesį į Luką. Minučių klausimas, kada jis pavirs dulkėmis.

Pažadu sau, kad pasikalbėsime apie tai, ko visi tikisi iš Hadsono kovoje, bet ne šiandien. Mes ir taip turim pakankamai problemų.

– Žiūrėk, Džeksonai, aš suprantu, – ištiesiu raminančią ranką vaikinui, kuris kadaise man reiškė viską. – Tai baisu. *Tikrai* baisu. Bet turi suprasti, kaip rizikinga pakviesti čia Lukos tėvus.

– Rizikinga? – jis žiūri į mane netikėdamas, išskėtęs rankas, labai panašiai, kaip ką tik Hadsonas. Matyt, kraujas tikrai ne vanduo. – Ką dar, tavo manymu, jie gali padaryti šiai vietai? Jei kartais nepastebėjai, ji visiškai suniokota.

– Jau nekalbant apie tai, kad jei jie norės mus užpulti, jiems nereikės laukti oficialaus pakvietimo, – įsiterpia Baironas. – Šiuo metu mes nesame labai gerai apsaugoti.

– Taip, bet jie nežino, kad mes čia, – sako Eden, priėjusi prie Hadsono. – Jie žino tik tiek, kad mes atvykome, pamatėme sunaikintą akademiją ir išvykome nežinoma kryptimi. Ir turiu pripažinti, man atrodo, jog būtent taip ir turėtume padaryti.

– Aš galiu pranešti Lukos tėvams, – Marisė atsėdė ligoninės lovoje ir, nors vis dar atrodo išblyškusi, jos žaizdos pagaliau pradėjusios gyti. – O jūs eikite į saugesnę vietą, kur nors už akademijos teritorijos ribų.

– Mes tavęs nepaliksime, Marise, – tvirtai pasako Meisė, priėjusi prie Marisės, visai šalia Ordino. – Jei nuspręsimė eiti, tu eisi su mumis.

– Aš tam dar nesu pakankamai stipri, – sako vampyrų gydytoja.

– Vadinasi, mes niekur neisime, kol tu pakankamai nesustiprėsi, – atsako Meisė. – Be to, jie paliko tavo mirtį, taigi akivaizdu, kad žino, jog esi mūsų pusėje. Sužinoję, kad esi gyva, jie tikriausiai tavo persekios taip pat, kaip persekioja mus.

– Jie manęs nesužeis, – atsako Marisė, bet net pati nėra tikra, ar tai tiesa.

– Mes tavęs nepaliksime, – pakartoju ir žengiu prie šaldytuvo paimti jai dar vieną buteliuką kraujo. Ji jį paima, pakankamai išgeria ir padeda ant stalo šalia lovos.

– Lukos tėvai turi teisę žinoti, – vėl sako Džeksonas, bet su kiekvienu žodžiu jo pozicija tampa vis mažiau agresyvi. – Nesvarbu, ar jie išdavikai, ar ne, jie nusipelno turėti galimybę palaidoti savo vaiką. Kad ir kas nutiktų, jei pakviesime juos čia, kad ir kokių problemų tai sukeltų, mes su tuo susitvarkysime. Nes jei atimtume iš jų tą galimybę... – jis užsimerkia ir papurto galvą. – Jei atimtume iš jų tą...

– Mes būtume ne geresni už Kyrą, – užbaigia Hadsonas ir jo balse girdėti susitaikymas, toks pat, koks atsispindi ir Džeksono veide.

– Kai kurie dalykai yra verti rizikos, – ištaria Mekis. – Daryti tai, kas teisinga, yra vienas iš jų.

Eden prikanda lūpą. Atrodo, ji ketina ginčytis, bet galiausiai tik susierzynusi perbraukia ranka per plaukus ir linkteli galva.

Džeksonas, žvilgčiodamas į kitus, laukia, ar kas dar norėtų ką pasakyti. Laimei, Hadsono pritarimas, atrodo, įtikino visus. Kai niekas nieko nesako, Džeksonas atsisuka į Marisę.

– Aš paskambinsiu.

Tada išsitraukia telefoną ir žengęs prie durų kitoje kambario pusėje išeina į koridorių.

– Kas dabar? – paklausia Meisė drebančiu balsu, lygiai tokiu pat, kaip aš jaučiuosi.

– Dabar lauksime, – atsako Hadsonas, akių nenuleisdamas nuo durų, pro kurias ką tik išėjo Džeksonas. – Ir tikėsimės, kad nedarome didelės klaidos.

Velniškas elgesys su pacientu

Po dvidešimties minučių Flintas vėl atsigula į ligoninės lovą, piktas kaip širšė, o Marisė ruošiasi tvarkyti jo žaizdą, kaip nurodė specialistas.

– Palauk čia, – sako ji jam. – Man reikia daugiau tvarsčių.

– O aš maniau, kad lipsi į Denalį, – atsako jis, bandydamas ironizuoti.

Ji tik papurto galvą ir svyruodama nueina prie spintelės tolimajame ligoninės kampe – tai aiškus ženklas, kad ji vis dar nesijaučia taip gerai, kaip norėtų mus įtikinti.

Džeksonas su Ordinu išėjo pasirūpinti Luka, o ji primygtinai reikalavo atvesti Flintą, kad galėtų apžiūrėti jo koją. Maniau, Hadsonas taip pat išeis, kai vos jam įėjus į ligoninę Flintas persmeigė jį žudančiu žvilgsniu. Bet, jo garbei, Hadsonas liko. Žinoma, šiuo metu atsirėmęs į sieną apsimeta, kad naršo telefone, bet jis čia, palaiko Flintą tiek, kiek šis jam leidžia.

Žiūrėdama, kaip Flintas stengiasi būti drąsus, nepaisant visko, ką prarado, mane apima visai pažįstama panika, ir aš lėtai įkvepiu giliai į plaučius. Iškvėpiu. Tada vėl įkvepiu.

Marisė atrakina stiklinę spintelę ir pakilnoja kelis vaistų buteliukus, kol randa tai, ko ieško.

– Štai, laikas išgerti vaistų nuo skausmo, – sako ji jam, paduodama dvi mėlynas tabletes.

Kai Marisė, nuvaliusi žaizdą, pradeda varginantį perrišimo procesą, Meisė su Eden ima jos klausinėti apie užpuolimą.

– Atsiprašau, mergaitės, – atsako Marisė, nepateikusi jokios naujos informacijos po dar vienos klausimų serijos. – Norėčiau turėti jums daugiau atsakymų.

Meisė su Eden apsiukeičia žvilgsniais, o tada Meisė išberia:

– Ne, ne. Viskas gerai. Tu kovojai už savo gyvybę – mes suprantame. Dabar ne pats geriausias laikas klausinėti. Mes tik norėtume, kad žinotum *ką nors*, kas padėtų mums nuspręsti, ką daryti toliau.

– Manau, jūs, vaikai, turėtumėte likti Katmerėje, čia esate saugūs, – atsako Marisė, surinkdama panaudotus tvarsčius. – Nėra prasmės leisti, kad jus sučiuptų ir Kyras turėtų progą pavogti ir jūsų galias.

– Palauk, Kyras pagrobė vaikus, kad turėtų svertą prieš jų tėvus ir priverstų juos vykdyti jo valią, – Eden pakelia antakius. – Ar ne taip?

Pasilenkiu į priekį. Negi mes visi klydome?

Marisė gūžteli pečiais ir vėl pažvelgia į Flinto koją.

– Apie tai nieko nežinau, bet girdėjau vieną vilką kalbant, kad jam reikia jaunos magijos kažkam maitinti.

Ne, ne, ne. Tai negali būti tiesa, – papurtau galvą.

– Jis pagrobė juos, kad pavogtų jų magiją? – Meisės balsas užlūžta su paskutiniu žodžiu, akys išsiplečia iš baimės. – Bet mūsų magija yra susieta su mūsų siela. Jei Kyras bandys ją išsiurbti, jis juos nužudys!

Pažvelgiu į Hadsoną, norėdama pamatyti, ar jis taip pat tai girdi, ir nė kiek nesistebiu, kad jis primerkęs akis įdėmiai spigina į senesnę vampyrę, kažką mąstydamas.

– Atsiprašau, – sako Marisė, nusišukdama išmesti Flinto tvarsčius į netoliese stovintį medicinių atliekų konteinerį. – Tai viskas, ką žinau.

Meisė paklausia dar kažko, bet aš nieko nebegirdžiu, tik spengimą ausyse. Kai atvykę į mokyklą išvydome, kad Kyras pagrobė visus mokinius, tai mus visus siaubingai išgąsdino. Bet vis dėlto giliai širdyje, manau, visi supratome, kad jų jis tikrai nežudys. Juk būtų sunku juos panaudoti kaip svertą prieš jų tėvus, jei jie būtų mirę, tiesa?

Bet dabar, supratusi, kad jam galbūt reikia jų tik dėl magijos ir kad visai nebūtina jų laikyti gyvų, kai pasiims tai, ko nori, negaliu patikėti, kad tiek laiko skyriau dušui. Arba – o Dieve – iš tikrųjų *laižiausi* su Hadsonu, kai mokiniai galbūt miršta.

Pažvelgiu į savo antrąją pusę ir pasigailiu tai padariusi, nes žinau, kad mano mintys atsispindi mano veide. Gailestis. Gėda. *Siaubas*.

Kai supranta, kaip esu nusiminusi, jo žandikaulis įsitempia, bet jis susivaldo, o tada jo veidas tampa visiškai be jokios išraiškos. Apgailestavimas man sukelia skrandžio skausmą ir pykinimą. Nes nesvarbu, kaip mane naikina šis supratimas, tai niekis, palyginti su tuo, ką iš tiesų jaučia Hadsonas. Ypač po to, kai Flintas jį dėl visko apkaltino.

Jis bandė apsimesti, kad jam tai nieko tokio, bandė apsimesti, kad Flinto žodžiai jam lyg nuo žąsies vanduo. Ir pernelyg nekreipčiau dėmesio, jei jis būtų apsimetinėjęs prieš kitus. Bet jis apsimeitinėjo prieš mane, ir tai labiau nei kas kita man parodo, koks jis sukrėstas.

Mudu su Hadsonu vienas prieš kitą neapsimetinėjame – niekada to nedarėme. Nei tada, kai buvo įkalintas mano galvoje – juk buvo neįmanoma ką nors nusiurbti vienam nuo kito, – nei dabar, kai jis iš ten išėjęs, nes mes ne tokie. Mes sakome vienas kitam tiesą, net kai tai sunku. Taigi, jeigu jis taip nutolo, slepiasi nuo manęs, vadinasi, reikalai prasti. Labai, labai prasti.

Baimė sustingdo man kraują į ledą, ir aš jau žengiu per kambarį link jo. Jis turi žinoti, kad tai ne jo kaltė, turi suprasti, kad už tai negali būti kaltinamas. Bet man nespėjus jo pasiekti, Marisė ima berti Flintui visą sąrašą nurodymų dėl kojos.

Kol ji kalba, visi susiburiame aplink lovą, norėdami sužinoti, kuo galime jam padėti. Net Hadsonas padeda savo telefoną, nors ir nesistengia priartėti prie lovos ar Flinto.

Galiausiai nebelieka klausimų, kuriuos būtų galima užduoti. Tik žinojimas, kad, nepaisant mūsų norų, mes nieko negalime padaryti, tik palaikyti Flintą.

Nes tiesa ta, kad nesvarbu, kiek galios turėtum, kartais tai, kas sulaužyta, turi likti sulaužyta, nors ir norėtum kitaip.

– Man labai gaila, kad tau taip nutiko, – sako Meisė, glostydamą jam ranką. – Bet padarysime viską, ką galime. Mes galime nuvesti tave į Raganų dvarą, gydytojos gali pagaminti protezą...

– Ar tai tos pačios raganos, kurios ką tik bandė mus nužudyti? – jis atsako kandžiai.

– Atsiprašau, – ji šnabžda, akyse susikaupusios ašaros. – Aš nenorėjau...

Flintas burbteli sau po nosimi, papurto galvą.

– Nekreipk dėmesio. Esu blogos nuotaikos.

– Na, jei kas nors turi teisę toks būti... – Meisė sulaiko ašaras. – Tai tiktai tu.

Jaučiuosi nejaukiai, stovėdama čia ir stebėdama, kaip Flintas kenčia, todėl atsisuku į Marisę, vos tik ji prabyla:

– Gera naujiena ta, kad tu greitai gyji, net greičiau nei paprastai gyja persimainėliai. Tavo žaizda jau beveik užsitraukė, ir, manau, oda visiškai sugis per artimiausias dvidešimt keturias valandas. Kol kas tau reikės antibiotikų ir papildomų tvarsčių.

Eden prisilenkusi petimi stukteli jam į petį.

– Tu pasveiksi, – sako ryžtingai. – Mes tuo pasirūpinsime.

– Taip, pasirūpinsime, – pritaria Meisė.

– Negaliu patikėti, kad tai vyksta, – sušnabždu niekam konkrečiai, ir tada šalia manęs atsiduria Hadsonas, rankomis pasuka mano pečius, kad atsisukčiau į jį.

– Flintui viskas bus gerai, – sako jis. – *Viskas* bus gerai.

Aš pakeliu antakius.

– Būtų malonu, jei tikrai manyčiau, kad tuo tiki.

Prieš jam spėjus sugalvoti, ką atsakyti, į kambarį grįžta Džeksonas ir sustoja kitoje Flintos lovos pusėje.

– Lukos tėvai jau dabar išvyksta, – jo veidas niūrus, akys – sielvarto bedugnės. – Jie čia bus ryte.

Per arti pabaigos

– Tavo tėvas siurbia iš vaikų magiją ir gali juos nužudyti, – išpyškinu. Tikriausiai tai nėra geriausias būdas pranešti šią žinią Džeksonui, bet, na, tai tikrai greitai išsklaido sielvar-tą iš jo akių. Dabar ten dega baltas įtūžis, nuo kurio man per nugarą perbėga šiurpulys.

– Aš jį nužudysiu savo rankomis, – iškošia Džeksonas, ir atrodo, kad ketina tai padaryti jau šią akimirką.

– Ryte pažaiskime žaidimą „Kas pirmas nužudys brangųjį tėvelį“, – ištaria Hadsonas. – Manau, mums visiems reikia miego, kitaip bus nužudytas ne kas kitas, o mes.

Visi burba, nors ir žino, kad jis teisus. Jaučiuosi taip, lyg tuoj nugriūčiau iš nuovargio. Marisė ke-letą kartų bando priversti mus pažadėti, kad nedarysime nieko neapgalvoto, bet Džeksonas sutinka tik su tuo, kad iki ryto iš čia neišeisime. Jis palaukia, kol Flintas atsistos ant ramentų, ir tada kartu su Ordinu nueina visi į savo kambarius.

Kai išeiname pro duris įkandin jų, Hadsonas tvirtai apglėbia mane per juosmenį ir akimirksniu perkelia mus ant laiptų, vedančių į jo kambarį. Turiu pripažinti, kad kartais šis išnykimo dalykas ti-krai praverčia. Kadangi judėjome taip greitai, buvo neįmanoma įvertinti visų Katmerės akademijos patirtų nuostolių. Žinau, kad galiausiai turėsiu tai padaryti, bet dabar nemanau, kad esu pasirengu-si pamatyti, kiek Kyro pakalikai sugebėjo suniokoti šią vietą, kurią vadinau namais.

Hadsonas švelniai pastato mane ant kojų šalia lovos, jo žvilgsnis klaidžioja po kambarį, žiūri bet kur, tik ne į mane.

– Tau reikia išsimiegoti. Aš miegosiu ant sofos, kad tau netrukdyčiau.

– Trukdytum man? Lyg kada nors galėtum.

Jis gali stovėti priešais mane, bet aš negaliu nepastebėti tarp mūsų įsiterpusio dramblio.

– Hadsonai, turėtume pasikalbėti apie tai, kas įvyko ligoninėje.

– Apie ką čia kalbėti? – jis niūriai atsako. – Yra kaip yra.

Aš švelniai padedu ranką jam ant peties.

– Man taip gaila...

– Greise, baik, – jo balsas skamba tvirtai, bet ne piktai. Ir neatrodo taip sugniuždytas, kaip aš jaučiuosi.

Skaitykite likusius
604 iš **624** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Po paskutinio mūšio niekas neliks toks pats.

Flintą užvaldo pyktis ir išdavystė, Džeksonas keičiasi taip, kad tampa beveik neatpažįstamas, o Hadsonas atsitveria tylos siena, palikdamas Greisę vieną tada, kai vienybė svarbiausia. Artėjantis karas tvyro ore, o įtampa tarp vampyrų, gargolų ir dievų palikuonių tik auga.

Ieškodama atsakymų, Greisė priversta atsigręžti į savo kilmę. Protėvių paslaptys gali tapti raktu į išsigelbėjimą... arba visų pražūtį. Pasaulyje, kuriame slypi senovinės dievų kovos ir kraujo ištroškę padarai, tikroji pabaisa gali būti arčiau, nei atrodo.

Meilė, išdavystė ir galia susipina pavojingame žaidime, kuriame kiekvienas pasirinkimas gali kainuoti gyvybę. Kai paslaptys ima griūti viena po kitos, Greisė turi priimti sprendimą, kuris visiems laikams pakeis jų likimus.

ATPILDAS – tai įtraukiantis pasakojimas apie galią, meilę ir pavojų, kuriame kiekviena paslaptis turi kainą, kiekvienas sąjungininkas gali tapti priešu, o tiesa gali būti pavojingesnė už bet kokią ginklą. **Tracy Wolff** tęsia kvapą gniaužiančią „Troškimo“ sagą, kuri nepaliks abejingų romantinės fantastikos gerbėjų.

Nuotrauką: Mayra K Calderón

New York Times ir *USA Today* pripažintų bestselerių autorė **Tracy Wolff** yra vampyrų, drakonų ir viso to, kas vyksta naktį, mylėtoja. Buvusi anglų kalbos dėstytoja, dabar visą savo laiką skiria tamsioms ir romantiškoms istorijoms su kankinamai žaviais herojais ir juos nuginkluoti gebančiomis herojėmis.

SURINKITE
VISĄ
troškimas
KOLEKCIJĄ!

📖💬❤️
Skaityk.
Komentuok.
Sek.

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-943-5

Grožinė literatūra > Fantastinis mėilės romanas